

ere betegnede som Nr. 1 og 3, uden at der er noget Nr. 2. Det er en Feil, som herved rettes; der er ikke Noget, der gjenmier sig derunder af nogen videre Betydning. Som det af Betænkningen fremgaar, er hele Udvalget enigt om de stillede Vædringsforslag. Det er saaledes ikke meget sandsynligt, at Vædringsforslagene eller Lovforslagets Paragrafer som saadanne ville kunne fremkalde rogen videre Forhandling. Smidlertid er der jo i Betænkningen, som det vil vides, udtalt en betydelig Meningsforskjel mellem Udvalgets Medlemmer indbyrdes angaaende Betydningen af Roesukkerdyrkingen overhovedet, og det er jo naturligt, at denne Meningsforskjel vil vise sig under Forhandlingerne her. Strengt taget skulde vi nu vel efter Forretningsordenen ved Sagens 2den Behandling holde os alene til Lovforslagets Paragrafer og de stillede Vædringsforslag; men jeg veed, at Udvalget sætter megen Pris paa, at Forhandlingen maa kunne føres med Frihed ogsaa om det Punkt, som har ligget Udvalget mest paa Sinde. Jeg skal derfor heller ikke gjøre nogen Vanskelighed i saa Henseende, ihvorvel ganske sikkert en saadan Forhandling hørte mere hjemme ved 1ste og 3die Behandling af Sagen, men jeg haaber dog, at man ikke ganske vil glemme, at dette er Sagens 2den Behandling. Forhandlingen er aabnet; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Ussing): Den Bestemmelse, som indeholdes i nærværende Lovforslag, blev allerede vedtagen af Landstinget i forrige Session. Den gaar ud paa, at det Princip, der blev slaaget fast i Loven af 3die Mai 1873, at udenlandsk og indenlandsk Sukker skal være undergivet lige Beskatning, bør fastholdes, men da det ved forskellige Undersøgelser er blevet bragt i alt Fald til en høj Grad af Sandsynlighed, at det indenlandske Sukker ved den Maade, hvorpaa Principet er bragt til Udførelse, er blevet noget stærkere bebyrdet, end Hensigten har været, har Regjeringen fundet sig foranlediget til at foreslaa en Rettelse i den fastsatte Afgift, og ligesom Landsstinget i forrige Session ikke nærede nogen Tvivl om, at Regjeringen med Føie var kommen til dette Resultat, saaledes er det Samme Tilfældet med Thingets i denne Session nedsatte Udvalg. Dette har imidlertid forment, at naar man maatte billige Regjeringens Rante, saa vilde, om ikke den strenge Ret, saa dog naturlig Billighed føre med sig, at de bestaaende Sukkerfabriker, som hidtil altsaa have maattet erlægge noget mere i Afgift, end der egentlig har været paatænkt og tilsigtet, erholde det saaledes for meget Betalte tilbage. Det er derpaa, at det Vædringsforslag gaar ud, som Udvalget har stillet under Nr. 2. Det Vædringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 1, har en meget mindre Betydning. Naar man har foreslaaet, at § 2 skal gaa ud, da er dette egentlig

i Virkeligheden slet ikke Andet end en ren Redaktionsforandring. Det er nemlig forekommet Udvalget, at det ikke var ganske naturligt at have en egen Paragraf til at sige, at den Bestemmelse, som man i § 1 har ophævet, ikke længere skal gjælde, og naar man har foreslaaet, at § 3 skal bortfalde, da staar dette i nær Forbindelse med Vædringsforslaget under Nr. 2. Man har nemlig ment, at naar dette Vædringsforslag vedtages, saa var det naturligt at lade Loven træde i Kraft saasnart, den er emaneret, thi ellers vilde det kunne indtræde, at de paagjældende Fabriker, efter at Loven var emaneret, maatte vedblive at betale en Afgift, som senere igjen skulde tilbagebetales dem, naar den Lid indtraadte, da Loven efter dens Bestemmelse skulde træde i Kraft. Samtlige Udvalgets Medlemmer have været enige i, at man burde indskrænke sig til de nu omtalte Vædringer. Naar Udvalget imidlertid alligevel har delt sig i et Flertal og et Mindretal, saa kan jeg vel sige, at Forskjellen væsentlig kun er den, at Mindretallet har havt noget større Tvivl, om det vilde være rigtigt at indskrænke sig hertil, end Flertallet. Jeg skal tillade mig i al Rothed at gjøre Rede for den Hovedbetragtning, som har ledet Flertallet. Under Paaberaabelse af de Fordele, som det vil have for Landet, at faae en Sukkerindustri til her at opblomstre, er der i den senere Tid fra adskillige Sider fremkommet Dvsfer om, at der maatte gjøres noget Mere for denne Industri, at Staten paa en eller anden Maade maatte komme den alvorlig til Hjælp. Man har ikke næret nogen Tvivl om, at den i sin Tid vilde kunne bestaa ved sig selv, men man har ment, at den maatte gjenmeegaa en Læretid, og navnlig har man ment, at der maatte gaa en Tid, inden Landmændene kunde blive formaede til at levere det for Sukkerfabrikerne nødvendige Kvantum Røer til en saadan Pris, som disse kunde være tjente med at betale, og derfor har man forlangt, at Staten skulde i denne Mellemtid komme denne Industri til Hjælp ved Dvsfer, hvorved man kunde formaa Landmændene til at levere de Røer, som Sukkerfabrikerne behøve. Spørger man nu, hvilke Fordele det er, man venten for vort Land af en opblomstrende Sukkerindustri heri Landet, saa tager jeg ikke feil ved at sige, at det i Almindelighed er for Agerbrugets Skyld, man ønsker Sukkerindustriens Fremme. Det er sjældent, man hører, at Røgen formener, at det skulde være nyttigere at producere Sukker her i Landet end andre Produkter, og at der skulde ligge nogen særlig Interesse i, at man frembragte dette Produkt; men det, man lægger Vægt paa, er den indirekte Nytte, det vilde have

Rettelse.

Sp. 304, L. 20 f. o.: „den ringe Stemmesforskjel“ læs: „det ringe Stemmeantal“.